

- **Kérdés: Mitől volt más az elmúlt egy másfél év?**
- Jakab Péter: Az elmúlt másfél évben, a „megszokott” pályázati támogatások mellett, sikerült három komolyabb elismerést illetve pályázati támogatást szerezni.
- **K: Mielőtt tovább mennénk, mik voltak azok a „megszokott” támogatások és mire számít a közel jövőben?**
- JP: Azért hívom megszokott támogatásoknak, hiszen kiszámíthatóan jelentek meg a kiírások, illetve a mindenkori sportminisztérium egyik költségvetési során szerepeltünk, így pontosan tudtuk tervezni az évet, éveket előre. Ezek az ismétlődő pályázatok voltak az NCA, Mobilitás, Wesselényi Miklós Sport Közalapítvány, a fővárosi, megyei, (bár itt nem nyertünk az utóbbi 3-4 évben:) illetve a helyi pályázatok. Ettől az évtől kezdődően egyre kevesebb az a pályázat, ami jól működött korábban, minden változik, de talán be fog állni megint egy kiszámítható rend. Sajnos a sport-szakállamtitkársági támogatás is megváltozik, és pályáznunk kell a korábban csak nekünk szánt forrásra. Ez bizonytalanságot is szül, és a korábbi években ilyenkor a MÉSE már utalt a szervezeteinek ebből a forrásból, most pedig még ki sincs írva ez a pályázat, így még pályázni sem tudtunk. Az egy kérdés nekem is, hogy a tagszervezeteink miből élnek? Miből vesznek enni, innivalót a gyerekeknek, miből fizetik a terembérletet és a díjakat. Az feltűnt, hogy a versenyeken kevesebben vesznek részt, kevesebb településről érkeznek, hiszen útiköltséget sem tudunk adni nekik.
- **K: Térjünk vissza a sikerekhez, hiszen mégiscsak ezért jelentkezett a szervezet egy közleménnyel.**
- JP: Igen felemás az érzés, hiszen egyfelől soha, korábban ilyen lehetőség a terjeszkedésre, program bemutatására nem volt a MÉSE előtt, mint ebben a jelzett időszakban, de a már működő klubokra is kell gondolnom. Óriási siker volt a TÁMOP, a Norvég CTA pályázatok elnyerése, és nagy dicsőség az ERSTE Alapítvány, a Társadalmi Integrációért kiírt nemzetközi pályázatán a legjobb 130 szervezet közé bekerülni.

- **K: Kezdjük a NCTA támogatással, kik és milyen célra nyerték el a támogatást?**
- JP: A MÉSE pályázott, de a tagszervezetek segítették a megvalósulást. A célunk az volt, hogy egy utánfutó megvásárlásával és sporteszközökkel való feltöltésével egy országos „roadshow” keretében, mely 10 helyszínt érint, bemutadjuk a Holdsugár Programot. Kettős célunk volt ezzel a pályázattal, hiszen azok a szervezetek, akik látnak fantáziát a programunkban, a bemutató versenyünk után folytathatják a programot és ígéretünk szerint a későbbiekben őket is fogjuk támogatni, hiszen a rendszerünk szerint működnek tovább. A másik cél az utánfutó elnyerésével egy olyan eszköz megszerzése volt, ami a későbbiekben is felhasználható. Rengetegszer fordult elő, hogy versenyekre kellett volna szállítani pingpongasztalt és nem volt mivel, ezen kívül az utánfutó ponyváján a MÉSE reklámja található, így ha vontatjuk valahova az utánfutót, akkor reklámozzuk is magunkat. Azért is volt jó ezen kívül ezt pályázati célt kitűzni magunk elé, mert ezzel elértük azt, hogy a pályázaton elnyert támogatást ne csak a pályázati időben használjuk fel és ki, hanem még sok-sok éven keresztül élvezzük a támogatást.
- **K. Melyik tagszervezet került bevonásra, és az ország mely területén mutatták be a programot?**
- JP: Ebben az esetben azok a tagszervezetek segítettek nekünk, akik megbízhatóan működnek, szerettek is volna segíteni és a legfontosabb feltétel az volt, hogy van-e olyan gépjárműve a szervezet valamely tagjának, ami vontatni is tudja az utánfutót. Ez volt a szűk keresztmetszet, így végül is 4 szervezet maradt a kalapban, Miskolc, Tiszaeszlár, Leányfalu és Szentendre. Ők voltak azok, akik megfeleltek ezeknek a feltételeknek. Az ország felosztása, pedig a pályázatban meghatározott szempontok miatt, Nógrád megye, Borsod-Abaúj-Zemplén megye, és Szabolcs-Szatmár-Bereg megye valamely 10 települése kellett, hogy legyen. Így a miskolci Kétkeréken Gördülők Alapítványa 3 BAZ megyei helyszínen volt, Monokon, Kazincbarcikán és Miskolcon, a tiszaeszlári református lelkész vezette klub 3 szabolcsi

helyszínen volt, Encsencs, Rakamaz, Tiszabercel. Szentendre, és Leányfalu négy nógrádi apró települést keresett fel az utánfutóval. Diósjenő, Tolmács, Karancsalja, Bárna, szívesen fogadta az utazókat és mindenhol örömmel vállalták, hogy lehetőségeikhez mérten folytatják a programot.

- **K: Hogy került egyik helyről a másikra az utánfutó?**

- JP: Előzetes egyeztetések után, Miskolc kezdte a programot, majd Tiszaeszlárra került az utánfutó, ezt követően Leányfalu vitte el, és ők adták át Szentendrének, aki a két utolsó versenyt rendezte.

- **K: Milyen volt a NCTA-al a kapcsolatuk, hogyan segítették a programot azon kívül, hogy adtak támogatást?**

- JP: Az NCTA támogatás kezelése úgy tudom, hogy egy kísérleti program volt, és a bizalomra épült. Nem kellett minden apróságot dokumentálni, jegyzőkönyvezni, aláírásokat, jelenléti íveket gyűjteni, az volt a kiindulási alap, hogy egy jól működő civil szervezet támogattak és a kérésük az volt, hogy a pályázati cél valósuljon meg. Természetesen mindennel el kellett számolni, de a mai támogatásokra jellemző adminisztráció nélkül. Örökké hálás leszek, és nem felejttem el ezt a konstrukciót, hiszen egy civil szervezeten keresztül adta a Norvég állam ezt a támogatást és ez a civil szervezet pontosan tudja, hogy, hogy működik egy másik szervezet, így felesleges adminisztrációba nem kényszerített minket.

- **K: Térjünk át a másik támogatásra, a TÁMOP 5.2.5-re. Ebből a forrásból milyen célokat tudtak megvalósítani?**

- JP: Az NCTA-val párhuzamosan folyt a másik programunk, bár ez fél évvel tovább tartott. Ezzel a támogatással 6 szervezetnek tudunk segítséget adni a működésükhöz másfél éven keresztül. Így Szarvas, Bakonszeg, Zagyvaróna, Debrecen, Csömör, és Szentendre minden foglalkozására tudott vásárolni ételt-italt, versenydíjakat. A helyszínnel, terembérrrel sem volt gond, hiszen erre is fordíthattak a támogatásból. Szórólapot, plakátot, oklevelet is kaptak a szervezetek, tehát a hírverésben, pr-ban is tudunk segítséget adni nekik. Ezen kívül 2 alkalommal drámapedagógiai foglalkozást is tarthattak. Az NCTA-hoz

hasonlóan itt is ki kellett tölteniük a résztvevőknek egy kérdőívet, aminek, -illetve a korábbi konferenciák összefoglalásait felhasználva- egy „MÉSE Stratégia 2010-2014” kiadvány lett az eredménye. A támogatott szervezeteknek volt azonban egy feladatuk is azon kívül, hogy másfél éven keresztül az időszak 80 %-ban nyitva kellett lenniük. A TÁMOP támogatás másik nagy célja az volt, hogy további 6 szervezetnek kell megmutatni a programot egy verseny keretében, és ennek a másik 6 szervezetnek el is kell indítani ezt a programot. Így a másfél év alatt a csömöriek elmentek Pécsre, és Hatvanba, a debreceniek Körösszegapátiban és egy másik debreceni helyszínen, a Hapoel által működtetett klubban mutatták meg mi a Holdsugár Program, a szentendreiek, pedig Karancslapujtőre és Nagykátára mentek versenyt rendezni. Az eddigi visszajelzések szerint mind a hat klub beindult és csatlakoztak a MÉSE-hez.

- **K: A TÁMOP rendszerben is könnyű volt az adminisztráció?**
- JP: A TÁMOP adminisztráció az eddigi pályázati rendszereket ismerve, a legnehezebb volt. Biztosan azért alakult így nekünk, mert a rendszer egy átlagos pályázati nyertes szervezet számára került kidolgozásra, de a mi speciális helyzetünk ezt nem tudta lekövetni.
- **K: Mi volt a probléma?**
- JP: Teljesen természetesnek veszem, hogy ma Magyarországon nem bíznak senkiben, ezért mindent adminisztrálni kell, hogy bizonyítható legyen, hogy ténylegesen megtörtént a vállalt feladat. Ezért jelenléti ívet kellett vezetni, szerződést kellett kötnünk a résztvevők egy részével, stb. Viszont a korábban jelzett speciális helyzetünknek köszönhetően ennek betartása nagyon nehéz volt. A mi célközönségünk, nem szereti, ha adminisztrálják őket, nem szeretik, ha lefényképezik őket, és pláne nem szívesen kötnek szerződést előre másfél évre, ami megállapodásban nekik kötelezettségeik is vannak. Ráadásul a célközönség kiskorú is, így velük elég nehéz bármilyen szerződést is megkötni. Ezen kívül nehézséget okozott a különböző táblázatok vezetése, követése és a jelentések beküldése. Szerencsére a TÁMOP

kapcsolattartói segítőkészek voltak, így sikerült minden problémát megoldani.

- **K: Mi volt a harmadik sikerük ebben az időszakban:**

- JP: A MÉSE 2010-ben beadott egy pályázatot az ERSTE Alapítványhoz, aminek az eredmény hirdetése 2011. június 20-án volt Prágában.

- **K: Ne szaladjunk ennyire előre, mi ez az alapítvány mi a célja és kiket szándékozott támogatni?**

- JP: Az alapítványt 2003-ban hozták létre, a 190 éves “Erste Oesterreichische Spar-Kasse”, az első ausztriai takarékpénztár jogutódjaként. Az ERSTE Alapítvány jelenleg 25,3%-os részesedéssel rendelkezik az Erste Group-ban. Az alapítvány osztalékjövödelmének egy részét Ausztria, Közép- és Délkelet Európa társadalmainak fejlesztésére fordítja. Támogatja a társadalmi elkötelezettséget és a civil társadalom aktív szerepvállalását; célja, hogy közelebb hozza az embereket egymáshoz és terjessze az 1989 óta radikális változásokon átesett régió történelmét. Az Alapítvány fő tevékenységi területei: a társadalmi fejlesztés (social development), a kultúra és Európa.

- **K: Ez elég tág meghatározás, mi volt a mostani, konkrét cél?**

- JP: Az Alapítvány vezetője azt nyilatkozta, hogy a válság idején a non-profit szervezeteknek újra kell gondolniuk tevékenységüket, alternatív lehetőségeket kell találniuk finanszírozásukra, hiszen folytatniuk kell a társadalom peremére szorultak segítségét, integrálását. Ezekben a nehéz időkben a szervezetek innovatív, új módszereket alkalmaznak és kreatív módon nyúlnak ugyanazokhoz a témákhoz, hogy elérhessék céljaikat. Ezeket a célokat kívánta támogatni a 2010 évi pályázat.

- **K: Mi volt a pályázati folyamat?**

- JP: A pályázat beadása után leszűkítették a listát és létrehoztak egy úgynevezett „short list”-et, ami azt jelenti, hogy a 12 ország - Magyarország mellett Bosznia-Hercegovinából, Horvátországból, Csehországból, Koszovóból, Macedóniából, Moldovából, Montenegróból, Romániából, Szerbiából, Szlovákiából és Szlovéniából érkeztek pályázatok- 1850 pályázójából maradt 133 szervezet. Őket „ország győzteseknek” hívták. Mindegyik szűkített listán szereplő

szervezetet meglátogatták és a helyszínen is megnézték a programjaikat. Ezen a linken megtalálható a 2011. évi szűkített lista, egy térképre szerkesztve:

<http://www.socialintegration.org/erstestiftung-nsi/micropage.html>

- **Mi volt a végeredmény?**

- JP: Kezdem egy rossz hírrrel. A MÉSE nem jutott be a 30 különdíjas közé. A jó hír, hogy olyan szervezetek kaptak támogatást a programjaikhoz és különdíjat, akik nagyon megérdemlik, és talán rosszabb helyzetben is vannak, mint mi. A díjkiosztón furcsa volt hallani, azoknak a településeknek a neveit, akikről nem is oly rég még a hírekben lehetett olvasni, mert éppen valamilyen háború, vagy népiirtás folyt azon a területen. A programokat hallva pedig rájöttem, hogy a MÉSE miért nem kerülhetett be a különdíjasok közé. A támogatott szervezetek szinte mindegyike a már bajban lévő embereken próbál segíteni a programjával. Legyen az értelmi fogyatékosok számára oktatás, vagy munka lehetősége, mozgássérült gyerekek, vagy balesetben megsérült személyek részére sporttevékenység biztosítása, a roma, vagy egyéb kisebbségeknek jogi és egyéb segítség, így például saját média felület biztosítása, bántalmazott nők és anyák megsegítése, anya és nő házak illetve egyéb kimenekülési utak biztosításával, vagy pedig a hajléktalan emberek részére lakhatás, munka és egyéb segítség.

- **K: Mi a különbség ezek a szervezetek és a MÉSE között?**

- JP: Ezek a szervezetek azért mások, mint a MÉSE, mert mi prevencióval, megelőzéssel próbáljuk elkerülni a problémát, a többiek, pedig a már bekövetkezett problémát orvosolják.

Mindentől függetlenül óriási eredmény, és dicsőség, hogy egy nemzetközi pályázaton, 12 ország 1850 pályázója közül a legjobb 133 szervezet közé bejutott a MÉSE. Jó lett volna bekerülni a különdíjasok közé, de azt hiszem, ők jobban rá voltak szorulva a segítségre, mint mi. A díjkiosztó az Erste Alapítvány honlapjáról:

<http://www.erstestiftung.org/blog/social-development/winners-erste-foundation-award-for-social-integration-2011/>

- **K. Mi lesz a folytatás, hiszen ezek a pályázatok lecsengenek, hogyan tovább?**
- JP: Lehet, hogy most egy kicsit nyugodtabb időszak következik, és szerintem ezt arra kell felhasználnunk, hogy saját magunkkal foglalkozzunk. Ez a másfél év egy nagy rohanás volt, különböző határidőket kellett betartani, jelentéseket kellett beküldeni, jó hogy ennek vége lesz nemsokára. Természetesen, ha adódik egy megfelelő új pályázat nem hagyjuk ki, de most fontosabbnak tűnik, hogy a saját tagszervezeteinkkel többet foglalkozzunk.
- **K: Van olyan szervezet, aki nem tagja a MÉSE-nek de ilyen jellegű programja van?**
- JP: Igen többen vannak, akik esti-éjszakai sportot szerveznek, de ilyen egységes, országos mozgalmat csak Dr. Faragó Sándor, „Pingpondoki” tudott létrehozni. Nem csak határon belül, hanem a környező országokban is vannak tagszervezeteink. A legújabb csatlakozni szándékozó szervezet Hollandiából jelentkezett és már fel is vette a kapcsolatot a debreceniekkel!
- **K: Mondhatjuk, hogy megvalósult a Pingpondoki álma?**
- JP: Még nem jutottunk el oda, de a célunk, hogy ami mozgalmat ránk bízott Dr. Faragó Sándor, azt ne hagyjuk veszni, és szeretnénk eljutni oda, hogy minden településen, minden kerületben legyen éjszakai pingpong. Ha ez megvalósul, akkor tudjuk azt mondani, hogy sikerült. Addig még sokat kell dolgozni!